

смѣлчаци се кръстоса вихровъ пушеченъ, картеченъ и артилерийски огънь. Но това не е прѣчка, която може да ги спре. Тѣ достигатъ самото орждие и почватъ да го преглеждатъ. То не може да се измъкне отъ скалата, невъзможно е и да се разглоби. Около орждието почватъ да падатъ убити и ранени, всички които сж успѣли да стигнатъ до него. То става смъртоносна клопка, въ която сж попаднали нашитѣ. Хиляди снаряди се сипятъ по орждието. Настава истински адъ, въ който се пречупва и най-силната мощъ. Сливенци трѣбва да се върнатъ. Орждието не може да се прибере. Трѣбва да се заглуши неприятелския огънь идящъ откъмъ Тжпатачука, който фланкира съ убийствена точностъ нашитѣ герои. Трѣбва ротитѣ отъ 46-и полкъ да излѣзатъ напредъ и заематъ крайнината на гората, дето се е залостилъ неприятелътъ и жари безнаказано дружината. Толкова много „трѣбва“ въ време на война, за да се постигне какъвъ годе резултатъ, че ако за всичко трѣбва да се мисли, победата никога нѣма да бжде венецъ на страданието . . . Тя винаги посѣщава смѣлитѣ, безумнитѣ и бързитѣ. Тамъ кждето смѣлостта, бързината и безумното отдаване на безстрашието сж необходими, за да се спечели победа, ние българитѣ сме готови и побеждаваме, но щомъ почнемъ да умничимъ, да търсимъ начинъ и срѣдства и се застоимъ на едно мѣсто, биваме поражавани. Ние не сме свикнали, не сме възпитани да изчакваме, винаги да изчакваме и всѣкога добре подготвени, събитията, тѣ винаги сж ни изненадвали, ние сме проспали най-ценното време за подготовка и защита. И ако не се вразумимъ, ние ще бждемъ бити тежко и жестоко бити, не само въ време на война, а винаги и всѣкога въ живота и политиката.

Капитанъ Инзовъ, изложенъ на неприятелскитѣ куршуми, зорко следи перипетиитѣ на боя и броди изъ окопитѣ между бойцитѣ, като ги насърдчава съ своя примѣръ на безстрашие и презрѣние къмъ смъртта. Когато видѣ, че е невъзможно да се завладѣе орждието, той поиска пирокселинъ, за да бжде разрушено.

Вѣтърътъ разгони мъглитѣ. Съмването е свѣтло и неприятно. Огънътъ поутихна. Неприятелътъ, като че ли